

HADJETLACHÉ, MAHOMET-BECK ISLAMOVITCH

Mitt försvar.

Stockholm : H. von Melsted
1919

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

1919

*Forsv.
Rätteg.-handl.
(187.)*

Mitt försvar

HADJETLACHÉ

Kungl. biblioteket

0 0000 000029512

MITT FÖRSVAR

AV

MAHOMET-BECK ISLAMOVITCH
HADJETLACHÉ

TRYCKT HOS
P. PALMQUISTS AKTIEBOLAG, STOCKHOLM 1919

EFTERTRYCK FÖRBJUDES.

—
Utgivare
Överste Hadjettachés försvarsadvokat

Hur bolsjevikerna mördat mina fem bröder och min onkel.

Herrar domare!

Varje händelse, av vilket slag den än är, t. o. m. det minsta faktum i vårt liv, har utan tvivel två sidor. Om man vill komma till en riktig slutsats, kan det därför icke vara rätt att se allenast den ena sidan och samtidigt alldeles ignorera den andra.

När jag nu går att inför er framlägga allt vad jag kan säga till vårt försvar ur moralisk synpunkt, — härtill är jag förpliktad även av hänsyn till mina bröder, som gemensamt med mig befinna sig i ett svårt läge i väntan på ett okänt öde — önskar jag säga några ord även till den svenska allmänheten, vars lugna och jämna liv vi kanhända stört ganska mycket.

Svenska medborgare! Vi äro icke brottslingar, brottet är icke vår specialitet, vi vilja icke konkurrera med bolsjevikerna. Tanken på våra bröders blod, minnet av hur de fallit för kommunisternas bajonetter, fyller våra hjärtan med kval.

Vi ha felat, när vi handlat i främmande land. Däri ligger vår verkliga skuld. Men då ödet ställde oss i ett utomordentligt läge, i vilket vi saknade möjlighet att försvara oss, när våra bröder systema-

tiskt bragtes om livet, då ha vi under de vidriga omständigheternas tryck måst handla som vi gjort.

Morden på mina anhöriga.

Vanligen har man i Sovjet-Ryssland häktat och dödat sina offer under nattens timmar, men när tidningarna började tjuta, varvid isynnerhet Krasnaja Gazeta var mycket hetsig, uppmanande pöbeln till våldsåtgärder och allmänheten att själv taga hand om proceduren, när de ropade att revolutionen och de kommunistiska idealen förrådades, berättande om konspirationer av kontrarevolutionärerna, varmed förstods officerarna, då började häktningar och arkebuseringar ske även på ljusa dagen, och man kunde sedan mycket ofta få se, huru de s. k. konspiranterna, män och kvinnor, omringade av kineser, fördes till Gorosjovaja. Bolsjevikerna behöva icke frukta allmänheten, ty den ännu i livet kvarblivna borgarklassen är upptagen av arbete eller visar sig icke, och alla de övriga, revolutionens prydnad och stolthet, med vilka man självklart alls icke behöver göra några som helst ceremonier, släpar sig likgiltigt fram och åter på gatan utan sysselsättning, endast tuggande på den i Ryssland vanliga solroskärnan.

Undersökningen i det hus, där jag bodde, började tidigt på morgonen, före dag gryningen. Jag hade anskaffat en reservvåning i en stadsdel, som var befolkad av mördare och »ämbetsmän», detta i

bestämt syfte, ty genom portvakten fick jag på förhand veta, när och var banden skulle utföra sina uppdrag. Undersökningen var mycket noggrann och, som det föreföll, mycket allvarlig, naturligtvis från bolsjevikisk ståndpunkt sett. Man sökte efter vissa kontrarevolutionärer, och Krasnaja Gazeta utpekade i upprörda ordalag en engelsk agent samt en del kapitalister och borgare. Då jag haft att göra med engelsmän och t. o. m. någon tid varit direktör i engelska regeringens propagandabyrå, är det troligt, att pogromtidningen hade mig i sina tankar.

Jag vistades endast sällan i min våning om natten, jag använde den endast om dagarna; i stället lät jag den bebos av en ogift arbetare i min fabrik och av vice portvakten, vilka båda hyste vänliga känslor mot mig. Sålunda ställde livet så till, att min bekväma våning, som bestod av fem rum, överläts till två människor, vilka till skenet voro kommunister, men i verkligheten bra pojkar. Arbetaren var underrättad om några av mina hemliga telefoner, så att han skulle kunna varna mig i tid.

Det första sorgebudet.

Klockan fem en morgon, då jag hade övernattat hos en verkmästare, väcktes jag av telefonen. Min arbetare meddelade mig vad som stod på i dessa förtäckta ordalag: »Det är så, kamrat, ursäkta att jag stör dig, men magen är litet krånglig på mig. Apoteken äro stängda, men du har ju droppar, och det vore bra, om du kom hit med dem. Man håller just

på att knipa de förbaskade borgarna här, och det kan ju vara intressant.»

»Bra, då kommer jag med detsamma», svarar jag och hänger upp mikrofonen. Det stod genast klart för mig, att husets alla våningar nu undersöktes på det grundligaste.

Kl. 11 f. m. åter en påringning, denna gång på en annan telefon. Det är från portvakten (f. ö. enligt senaste dekret husets befullmäktige representant i fattigvårdskommittén), en bra människa och mig tillgiven. Han meddelar kort och gott, att jag söktes av min bror, som insjuknat och blivit liggande, och att jag bör komma genast. Vad kan det vara, tänker jag. Blev han dödad, faller det mig in som en blix, och jag förstår, varför han var rädd för att säga: dödad. Rödgardistbanden ha avlägsnat sig. Man väntar endast på en vagn från kommissariatet för att hämta de fem mördade, som lågo på gården, och min broder, som låg på trappan.

Min bror (son till min moster) ryttmästare, innehavare av S:t Georgesmedaljen och av utmärkelsetecken i form av guldvapen, en man som stod mig mycket nära och vid vilken jag var fäst med starka och vänskapliga band, har, enligt portvaktens berättelse, dödats kl. 9 på morgonen, när han utan att misstänka något var på väg upp till min bostad.

Jag är klädd som arbetare i en gammal kort päls från kriget, i en mörk skjorta med smutsiga ärmar. Faktiskt har jag även arbetat i min fabrik, och i min ficka har jag ett betyg, utvisande att jag

är anställd som arbetare vid den och den fabriken och medlem av arbetskommittén.

Jag kommer till mitt hus, och med bävande hjärta stiger jag uppför trapporna. Jag kan icke tro det. Jag träder närmare, men jag kan icke igenkänna min ärofulla kamrat och broder, där han ligger i trappan. Ena armen synes vara avbruten, den andra ligger tätt intill kroppen. Troligen har han försökt försvara sig. Man kan icke känna igen ansiktet, ty det är översköljt av blod och hjärnsubstans, liksom även kläderna. Jag blir som förlamad, jag kan icke gå därifrån. Med hjälp av min djupaste tro på Gud önskar jag åter kunna väcka honom till livet, fråga honom något, få veta i vad ärende han kommit till mig. Men framför mig ligger han som en främling, som icke förstår mig. Bitter, mycket bitter känner sig den, som icke kan gråta. Tårarna bränna mig innerst inne, och hjärtat är nära att slitas i stycken. Outhärdliga lidanden! Jag önskar lyfta upp honom, men den bleke, uttröttade och genom åsynen av den nyss dödade mycket uppskakade portvakten — genom sin ställning som husets befullmäktigade i fattigvårdskommittén är han tvungen att följa bolsjevikernas utskickade genom alla våningar — råder mig viskande att avlägsna mig:

»Om det få veta, herre, att detta är er bror, så är ni ej säker till livet. Ack», fortsätter han, »hur förfärligt, när skall det taga slut? I går tog man en herr Siemionov, översten, vilken bor i N:o 8: Hur han bönföll dem! Bröder, sade han, jag kom

resande hit i går, min hustru är sjuk och barnen likaså. Ögonen fylldes av tårar och jag förstod, att översten icke skulle få nåd; han ligger där på gården, övertäckt med den sämsta säckväv. Faktiskt har han nyss kommit från gouvernementet Voroniesj och funnit sin fru och barnen sjuka i en korridor... Bäst att ni går er väg», säger portvakten till mig, »ni kan ändå inte rädda honom. Det är nu en gång hans öde.»

Jag vill icke beskriva det andliga tillstånd, i vilket de efterlevande i huset befunno sig, i synnerhet de sörjande efter överste Siemionov.

General Nasjatjevanskijs öde.

Min gamle onkel Ibrahim Chan Nasjatjevanskij, den verksamme, förtjänstfulle generalen, hade icke hunnit avresa, eller rättare sagt, icke skyndat sig tillräckligt att lämna Petersburg. Han hade en charmant våning, i vilken han bott i över 25 år. Den behöll han även under sin frånvaro från staden. Han var en i ekonomiskt avseende välbeställd och oberoende man och ville icke frångå sina gamla vanor. Han stannade därför efter omvälvningen kvar med sina gamla tjänare, sedan han återkommit från kriget, i vilket han trots sin höga ålder deltagit. Han var monarkist av övertygelse och trodde icke att bolsjevikerna skulle kunna hålla sig kvar vid makten så länge, något som ju också föreföll otroligt, och trots alla mina övertalningar och råd att resa hem, svarade han avvisande, att jag såge allt-

för allvarligt på bolsjevikerna. Han sade i upprörd ton: »De äro skurkar, förstår du inte, att snart komma de allierade och göra rent hus.»

Stackars, stackars man, hur han misstog sig! Men det gjorde även, vad de allierade beträffar, många andra ryska män, vilka förgäves väntade på deras hjälp. Min onkel hade rätt att räkna på deras stöd, ty hans division var bland de första, som kastat sig mot Ostpreussen för att rädda Frankrike, vilket land han älskade högt.

En dag kom hans gamle tjänare springande till mig med tårar i ögonen, omtalande, att rödgardister inträngt i våningen under natten, verkställt undersökning och tagit dokument och livsmedel, vilka senare tjänaren med största möda och stora pengar lyckats anskaffa, tagit med sig de dyrbaraste vapnen och även fört bort min onkel. Den gamle var 64 år. Han var en tapper kavallerist, vilken aldrig varit sjuk. Under veckor i sträck kunde han sitta i sadeln.

Först sände man honom till Gorosjovaja och sedan till Peter Paulsfästningen, där han ofta förhördes. Hans läge var fruktansvärt. Att personligen be för honom hade säkerligen betytt att bli häktad och arkebuserad. Man måste i sådana fall göra bolsjevikerna den rättvisan, att de icke länge pinade sina offer. Vanligen handlade de så, att då någon bad för den häktade, häktades även han och arkebuserades. Mycket snart, tack vare Krasnaja Gazetas agitation, undgingo icke heller kvinnorna att dela männens öde, och småningom deltog bolsjevi-

kernas kvinnor själva i mördandet. En kvinna vid namn Jakovleva uppgives sålunda ha nedskjutit icke mindre än ett par tusen kvinnor, officerarnas systrar, hustrur och mödrar.

Sedan jag undersökt situationen, lät jag min tjänare utgiva sig för att vara en landsman till generalen och från samma by som han. Det gällde nu för denne att söka hjälpa generalen på något sätt, men på grund av att han icke riktigt behärskade ryska språket, var det icke lätt för honom. Emellertid lyckades oss efter två veckors tid att för 45,000 tsarrubler — andra pengar togo bolsjevikkommissarierna ej emot — köpa den gamle fri. Fängelsetiden hade starkt verkat på generalen, han föll ihop, och slutligen kände han, att omkring honom hände sådant, som övergick hans förstånd.

Det återstod intet annat att göra än att påskynda avresan, men ödet ville annorlunda. I Transkaukasien, varifrån min onkel härstammade, utbröt kriget mot bolsjevikerna, och detta var nog för att generalen åter skulle häktas. Denna gång stod det klart för oss alla, att han icke kunde befrias och att han skulle kvarhållas som gisslan.

Hans trotjänare följde som åskådare på avstånd efter generalen. Fyrtio år hade de levat samman nästan som bröder, och nu måste han bevittna, hurusom generalen, vilken fördes tillsammans med andra häktade och var ovan att gå, mycket ofta var nära att falla omkull; då slog vakterna honom i ryggen med bösskolven. Blodet rusade honom åt huvudet, han vände sig om, men fick åter några

slag. Han föll omkull, lyftes upp och tvingades genom slag av bösskolvarna att fortsätta. »Store Allah!» utbrast den gråtande tjänaren, »varför har jag icke med mig ett gevär för att kunna skjuta ned dem!»

Dierabinskaja-kasernen, som av bolsjevikerna förvandlats till fängelse, där de häktade även avrättades och dit min onkel förts, var vid den tiden överfull av gisslan ur den högsta aristokratien. Här talades alla möjliga europeiska tungomål, men detta hindrade icke att de häktade dödades som myggor. Den gamle tjänaren stod dagen i ända framför porten i hopp om att kunna göra något för sin herre. Naturligtvis förgäves!

Utmattad, hånad och kränkt förmådde den stolte, åldrige tjänaren till slut ej uthärda längre. Han fann en vecka efter sin herres avrättning en tragisk död i ensamhet i våningen. Mycket fick jag utstå för att kunna få begrava den trofaste mannen, men min onkels lik lyckades jag icke få. Jag måste själv dölja mig och leva i ständig fruktan att när som helst häktas. Min onkels våning övertogs utan vidare av kommissarien Usjakov, en förutvarande gymnasielärare, vilken där arrangerat det bekvämt för sig.

Hadjetlachés flyktförberedelser.

Då jag hade legitimationspapper från mina arbetare och icke var registrerad som officer — ty jag förstod mycket väl, till vilket ändamål bolsjevikerna

gjorde dessa inregistreringar — kunde jag mer energiskt än någon annan verka för ett bestämt mål. Jag och min fabriksingeniör hade för stora mutor erhållit pass till utlandet. Allt var färdigt, men kommunisterna uttänkte varje dag nya villkor för tillstånd att resa ur landet, varför man måste inlämna ständigt nya ansökningar och betala på nytt. Hela tiden samlade jag med största möda svenska pengar, som i Ryssland gällde för att vara de bästa, och det lyckades mig att inköpa 800,000 kr. Härav lade jag ned 600,000 i en koffert, som beställts genom en tredje person. Den återstående summan gömde jag på några andra ställen, och cirka 30,000 kr. buro vi på oss. Trots den största förbehållsamhet från min sida beträffande mina egna förhållanden och mitt förhållande till andra, lyckades jag ändock icke undgå bolsjevikernas spioner.

De kommo en natt till mig i min andra våning vid Voskresienski-prospekt. Kommissarierna gingo utan att säga något rakt på mina koffertar, vilka en efter en skuros upp med kniv. I koffertarna påträffade de mina penningar. De togo alla dessa, en del värdesaker, och mig själv förde de till Gorosjovaja. Så blev jag förklarad häktad, mina penningar konfiskerades och min fabrik förstördes. Endast tack vare mina trosfränders anhållan hos Uritskij blev jag befriad och fick behålla livet; han ville nämligen icke stöta sig med den muselmanska kolonien. Två dagar efter min befrielse blev Uritskij mördad, och då lyckades det oss att avresa, ty den utomordentliga undersökningskommissionen

vid Gorosvaja var då mycket upptagen med detta mord och kunde icke med samma energi och med vanlig uppmärksamhet kontrollera de bortresande, något som eljes var denna kommissions uppgift. Våra pass befunno sig då hos en myndighet för att beläggas med skattestämpel och förses med tillåtelse för oss att medföra 1,000 kr. På det sättet blev jag befriad, men rånad på det grundligaste. Jag saknade möjlighet att kunna protestera och vågade icke ens visa mig för att icke häktas. Det formliga rånet var för oss ett svårt slag, ty vi kunde icke fullfölja den utarbetade planen. Vi voro starkt övertygade om, att efter det vi lyckats fly från det bolsjevikiska helvetet, vi skulle i neutralt land bli emottagna med medlidande. Men i alla händelser åtminstone jag för min del hade aldrig väntat att bli instängd i den förtrollade ringen och att varken Skandinavien eller ens Finland skulle förstå vår olycka. Det är verkligen den ryska intelligensens tragedi!

När jag kom till Sverige blev jag snart på det klara med att bolsjevikerna även här utgjorde en fruktansvärd makt. Att kämpa mot dem med kulturella medel är resultatlöst, och resultatlöst var att söka övertyga de allierade, att vi icke voro bolsjevik utan officerare, vilka när som helst voro beredda att offra livet för fosterlandet.

Det som djupast upprörde oss i Sverige var alla svårigheter som gjordes vid ansökningar om passvisering och vid våra böner om rätt att få stanna i landet, från vilket icke finnes några andra vägar,

utom den enda — till den andra världen! Samtidigt som officerarna fått passviseringen verkställd för tre veckor, högst en månad, ha bolsjevikerna arrangerat sig för årtal. På grund av att en del officerare ej haft visering, kunde de ej erhålla brödkort och måste sålunda hungra, ty icke var och en av dem kunde betala 8 kr. för ett under två veckor gällande brödkort.

Samtidigt ha bolsjevikerna ätit rikligt på fina och dyra restauranger, ha utskrattat hela kortsystemet och polisen. Detta allt ha vi sett, vi alla som genomgått fasorna i det stora kriget, revolutionen, klasskampen, som skapats av bolsjevikerna, vi som tvingats att vandra i främmande land och att söka efter tillfälle att få dö på någon front.

Här i Stockholm ha vi övertygat oss om, att bolsjevikerna representera en makt, att rövade rikedomar och statens dyrbarheter givit dem företräde och att vi äro dömda till oändlig och kanske resultatlös väntan. Bolsjevikkommissarier, hemliga och officiella, ha jämsides med oss vistats i detta land rika och glada. Och vi ha vid anblicken av dem sett i en vision våra bröders massakrerade och nedtrampade lik. Då valde jag det fria ordets väg i den lidelsefulla förhoppningen, att min innersta röst skulle höras över hela världen och att de allierade och alla de som på något sätt äro intresserade av att åter se Ryssland i dess statsrättsliga skick skulle hjälpa vårt fosterland.

Hadjetlachés uppförelser.

Hela min själ, hela min energi har jag nedlagt i min tidning *Echo Rossii*, och efter min förmåga ropade jag ut mitt fosterlands lidande. Jag lämnade icke min bostad, blott för att jag ostört skulle kunna få arbeta 20 timmar i sträck pr dygn. Varje nummer av tidningen trycktes i en upplaga av 10,000 ex. och sändes gratis ut i Skandinavien, Finland och till det övriga Europa. Jag sände ut 70,000 ex. och några personer måste hjälpa mig för expedieringen. Mina artiklar voro skrivna på ryska, svenska, engelska och franska. Jag unnade mig icke tid att äta. Jag skrev mina ord med mitt hjärteblod, men vad blev följden? Vem har hört min röst? En del sämre individer kretsade kring tidningen, såg i den en affär, och detta trots att jag ej fick in en enda groschen. Icke nog med det. Jag måste t. o. m. avlöna en ansvarig redaktör. Jag var övertygad om att mina anspråkslösa skrifterier (jag väntade på dokument och meddelanden från Petersburg, vilka senare inträffade här) skulle tvinga allmänheten att vidtaga några steg till räddning av de döende och mina landsmän att förena sig och svetsa sig samman mot en gemensam fiende. Men alla mina ansträngningar voro förgäves. De splittrades genom likgiltighet och egoism.

Icke nog med det. Bolsjevikerna blandade bort korten. De utspridde rykten att min tidning var en bolsjeviktidning! Man kunde då av förtvivlan förlora all självbehärskning. Tänk, min tidning bolsjevi-

kisk! Och ryktena härom trängde fram överallt och utförde sitt verk: jag förbjöds att komma in i Finland.

Min röst gick förlorad i den stora huvudstaden, vilken är främmande och likgiltig för mina bröders lidanden.

Vi ha sett att ingen gör motstånd, att allt är glömt, att t. o. m. ryssar, boende i Sverige, funnit sig i sitt öde och söka ordna allt för att få stanna här för alltid. Det var tydligt, att bolsjevikerna fullständigt skrämt borgarklassen, och det fanns intet skäl att hoppas på denna klass. Så blev det då klart att vår ställning till dessa rövare och mördare kommit till en vändpunkt. Vad slags känslor kunde jag hysa gent emot bolsjevikerna och allt som påminde om dem och deras handlingar? Ni, herrar domare, ni kunna nog fatta det. Jag var nära att förlora förståndet . . .

Bolsjevikerna i Kaukasus.

I Kaukasus kämpade bolsjevikerna mot verkliga socialister. Vi höglandsinvånare stodo utanför. Mina halvbröder (söner till min farbror), kapten Kontjuk-Bech, kapten Sefer-Bech, löjtnant Sulejman-Bech och löjtnant Inal-Bech återvände efter omvälvningen hem. De nedlade sina vapen i väntan på att den statliga ordningen skulle åter införas i Ryssland.

Min äldre bror ägde ett litet hus i Stavropol, där han bodde med sin familj, som bestod av hust-

run och två små flickor. De andra tre brödernas familjer bodde på landet.

Vid den tiden närmade sig general Denikins frivilliga armé norra Kaukasus. Det är nödvändigt att här anmärka, att vår kår ofta måste förnyas på grund av att så många deltagare stupade i sina bästa år. De kvarblivna faderlösa barnen omhändertogs av godspatroner; i allmänhet underhöllos dessa militäravdelningar, som bestodo av frivilliga, icke av staten utan av allmänheten. På grund av dessa omständigheter och allt vad som var förbundet härmed, sammanträffade mina bröder i staden för att överlägga med varandra om huru de faderlösa barnen skulle försörjas, en fråga som gjorde oss mycket bekymmer. Jag måste påpeka att jag, som äldre medlem i släkten, utom min egen familj, bestående av 6 personer, hade att sörja även för många släktingar, vilka bodde hos mig, och ta hand om många faderlösa barn efter i kriget stupade.

Bolsjevikerna, vilka voro herrar i staden, misstänkte överallt förräderi, trots att de många gånger kunde övertyga sig om att höglandsinvånarna ingen del togo i det hela. Två dagar efter det mina bröder kommit tillsammans, infann sig hos oss en rödgar-dist — förutvarande sotare och en utpräglad drinkare — och meddelade, naturligtvis på det oförskämdaste sätt: »Hör du, det är dig, Kontjuk, kommissarien vill tala vid, följ med!»

Mina bröder överlade om saken och enades om att det icke fanns någon anledning att icke gå till den förutvarande bagaren Grisjka, som f. n. var

kommendant i staden under namnet kamrat Grigoriev; och min äldre bror gick. Hans fru, som var rädd att det skulle hända honom något, bad brodern Sefer-Bech att följa honom och hålla sig så mycket som möjligt i närheten. Båda bröderna voro i besittning av revolver jämte långa dolkar, vilka vanligen bäras av höglandsinvånarna.

Efter två timmars tid — vid 12-tiden på dagen — hörde de skott avlossas på gatorna. Den uppskrämda frun och bröderna sprungo ut på gården och därifrån på gatan. De fingo se de båda bröderna komma springande mot huset, och nu ingrepo alla fyra till gemensamt försvar. Huset var ett envåningshus. Utom min broder bodde ingen annan där. På gården stodo två hästar, vilka skötts av en gammal landsman, som för tillfället var borta.

Saken hade hos kommissarien fått följande avslutning: kommissarien förebrådde min bror, att han var inskriven i den frivilliga armén och påstod, att det antagligen var därför som hans bröder kommit samman. Min broder svarade, att det icke var sant och att de hittills icke tänkt på något dylikt, utan voro upptagna av sina egna intressen. Kommissarien fäste sig emellertid vid yttrandet och sade: »Alltså, en gång skall ni dock ingå. Då är det bättre att redan nu häkta er allesammans.» Samtalet fördes i första våningen av en förutvarande ämbetslokal med fönstren vettande åt gatan. När den anhallne förstod vad det gällde, var han på ett ögonblick ute på gatan; där väntade honom den andre brodern, som följt honom dit; de båda bröderna

sprungo nu över till sitt eget hus och började där försvara sig. Det gällde icke häktning, utan en kamp på liv och död. Huset blev formligen omringat. Den olyckliga frun och döttrarna skickades ned i källaren av bröderna, vilka beslutat att försvara sig med hopp om att den förutvarande bagaren, nu kommandant, skulle avstyra allt detta som en överflödig blodsutgjutelse . . .

Det är svårt för mig att berätta, huru mina bröder slutligen hackades i bitar, huru huset förstördes och huru den olyckliga kvinnan förgäves sökte samla hop martyrernas kroppdelar; hon jagades helt enkelt bort med kolvstötar.

Känna ni, mina herrar, sådana bilder? Ha ni på sådant sätt förlorat någon av edra närmaste?

Till mängden av de faderlösa barn jag förut tagit hand om kommo nu ytterligare fyra familjer med sammanlagt 12 personer.

Tro ni jag är i stånd att glömma dylika ohyggligheter, herrar domare?

Mitt bröst är som en stor kyrkogård, där det finnes oräkneliga gravar av alla mina släktingar!

Bolsjevikerna ha förvandlat vårt kära fosterland, våra städer till en enda skamlig bordell, ha omvandlat kyrkor till restauranger eller där inrymt småkaféer med spirituossaservering, de ha i smuts nedtrampat familjer och äktenskap och fördärvat barnens själar.

Men det är svårt att kämpa mot dem, t. o. m. utanför gränserna för Sovjets makt, ty borgerliga principer och oåtkomliga lagar stå på deras sida!

Men dömen oss icke så hårt, herrar domare! Tänken er blott för en minut in i vårt läge och försöken endast för en sekund att känna er som ryss!

Om den svenska intelligensen djupare ser in i våra hjärtan, får den icke se brottslingar. Ånej! Jag är övertygad om att den skall känna medlidande med oss och icke fördöma oss. I viljen säkert medgiva, att innan man rannsakar handlingar, utförda av en viss människogrupp, man först bör noga lära känna, huru de uppstått och var de konkreta orsakerna ligga.

Bolsjevismen är den konkreta orsaken till allt det onda, som nu födes på jorden.

Jag vill berätta er härom och bedja er med uppmärksamhet följa mig, ty det gäller vår ära och mina härvarande kära bröders öde.

Då jag icke minst på grund av bristande kunskap i svenska språket är oförmögen att försvara mig så som jag ville, har jag hela tiden levat i en svart dimma; dock skall det kanske lyckas mig att säga några ord.

Svenska pressen, vilken varit hänvisad allenast till polisens utredning, har stenat oss och skapat en allmän mening mot oss. Den har piskat mitt namn hur den velat och behagat utan att jag kunnat protestera. Men, mina herrar, hören först på oss utan förutfattad mening. Tänk på: varifrån vi komma, från vilket land, vad vi gått igenom, vad vi äro och dömen oss sedan.

Vårt läge är verkligen tragiskt. Några av mina

kära bröder ha blivit gripna av oro och misströstan genom den överraskande häktningen och de stränga polisförhören. De ha stundom, liksom jag, ej förstått tolken och sagt sådant, som icke förekommit och icke kunnat förekomma, endast för att slippa eller påskynda ett mycket tungt och alltid avskyvärt förhör och för att samla sina tankar. Jag tror visst, att mina bröder omtalat det som en polisämbetsman har skrivit, men är det svårt att under sådana utomordentliga förhållanden få fram uppgifter, som icke alltid varit riktiga?

De psykologiska motiven.

Jag kan endast tala om vad jag gjort själv. Jag förstår, att det för polistjänstemännen måste varit av underordnad vikt, vilken verkan mina ord om mina bevekelsegrunder kunde ha. Deras bröder ha icke dödats, deras barn ha icke svultit, och deras hustrur och systrar skyddar lagen. Därför behöva de icke vara bekymrade om oss eller taga hänsyn till våra lidanden och till den grymma tillintetgörelsen av våra närmaste. Vi ha förövat en kriminell förbrytelse och därmed jämnt. De bry sig icke om något annat. Men vi kunna icke tala på detta sätt. Oberoende av strängheten i eder lag och oberoende av allmänhetens mening om fullbordade fakta, är det utan tvivel nödvändigt att först få höra och veta vilka motiv som lett oss i vår aktion.

Vi ryssar ha under dessa år från 1914, det vill säga från krigsutbrottet, och först och främst alla, som omedelbart deltagit i kriget, genomgått så mycket, att någon annan icke kan gå igenom dessa saker på hundra år.

I rättvisans namn i ett land, där det råder normal lag, är det nödvändigt att studera vår tankegång, och allt detta som har spelat en roll för oss; då först kan en så gräslig bild förändra sig och visa sig som en normal följd av föregående händelser och ge en fullkomlig förklaring till allt vad som hänt. Ty bolsjevikernas ohyggliga dåd, vilka icke kunna beskrivas, *ha alldeles omskapat livsåskådningen hos en genomsnittsmänniska*. För honom finnes blott ett val, att bli ett offer för en rödgardistkula eller försvara sig utan att taga hänsyn till några medel. För honom finnes ingen annan utväg! Finnes ingen räddning! Utan tvivel får världen inom kort höra långt starkare protester är mina.

Tyvärr och till min andliga smärta kan jag endast skriva på ryska och mina ord skola översättas på svenska. Jag vet ej om mina ord i sin helhet komma till den svenska allmänhetens hjärtan, och om det kommer att höras ett anskri från våra bröder, som gå under i Sovjetryssland. I alla händelser gör jag min skyldighet och min ed vill jag uppfylla till slut. Icke för mina intressen är jag orolig. Nej! Alla mina tankar och önskningar äro riktade på mitt olyckliga förnedrade fosterland. Vi människor från Orienten, vi muselmaner, vi förstå att älska och hata.

Mina bröder, som finnas här, och för vilka jag lider ohyggligt, ha måhända brutit samman inför olyckan. Ännu kunna de dock alla med ed bekräfta att, utom hänsynslös önskan att strida för sitt land andra syftemål ej ha förefunnits hos oss.

Krigets och bolsjevismens fasor.

Sverige är lyckligt! Känner icke till ohyggligheterna av ett europeiskt krig; utplånade städer och byar, vet ej om den oändliga raden av olyckliga och nakna människor, vilka springa i ångest för att rädda livet. I Sverige förekomma icke hundratusentals individer utan armar och ben; där finnas icke oräkneliga mängder av änkor och faderlösa barn; där vet man icke vad revolution är och har slutligen intet begrepp om bolsjevism och bolsjevikisk terror.

Meddelanden från bolsjevismen tar allmänheten tyvärr alldeles lugnt från tidningen Politiken, vilken utgives för Vorovskijs propaganda. Från oss stulna miljoner ha kommit utgivaren av Politiken »kamrat Ström» till godo. Det är klart, att meddelanden från denna tidning, som utgives på bekostnad av den ryska intelligensens blod, lämna mycket övrigt att önska i fråga om sanningsenlig framställning. Och bolsjevismen skildras där av medarbetare, som äro betalda med dessa blodspengar, om icke som ett himmelrike, så i varje fall som ett paradiset på jorden. Med ett ord, den svenska allmänheten lever så fjärran från förutvarande och nuvarande skräckbilder, så fjärran från sjöar av tårar och sorg och

så upptagen med egna omsorger, att det avlägsna Rysslands lidanden icke framstå för Sverige som någon realitet.

En gång, icke för länge sedan, ha också vi levat ett statligt liv.

Ordning och lag voro icke störda, och det stora Ryssland föreföll att andas med ett enda bröst. Till oss ha kommit människor från världens alla hörn, hos oss har det varit behagligt att leva och fullt upp med livsmedel och allt gott.

Men nu ha, såsom man velat intala oss, kommit bättre människor i landet, och det har sagts, att tsaren behövs ej, däremot revolution, vilken föder fritt och härligt liv samt republik — och i ett slag har allt ramlat som ett korthus.

Det blev några glada, ljusa dagar, efter vilka kom en mörk natt.

Allt har bragts i ett virrvarr, allt har kommit in i en virvel och blivit tillrydet! En människohop med djuriska instinkter, som brutit sig loss ur kedjan och förlorat likhet med en människa, kastar sig fram för att tillintetgöra allt på sin väg!

Hatet har först och främst drabbat polisen, domstolar och fängelser, från vilka alla fångar lös-släppts. Alla offentliga handlingar ha tillintetgjorts. Många högre och lägre ämbetsmän från dessa institutioner ha omkommit. Städer och byar ha nedbrunnit, gods och hus förstörts. Pöbeln har slitt i stycken de personer, som varit anställda i polisen, i fängelserna och i domstolarna. Man har sökt dem i husen, och när de tagits, ha de bränts. Mest

ohyggligt och vilt har pöbeln uppträtt i Petersburg.

Det var så fruktansvärt att man trodde, att en människa icke kunde uttänka mera. Men . . . allt detta har uppfattats av det ryska folket som en småsak i jämförelse med vad som sedan kom. I stället för de bättre människor, av vilka större delen redan hunnit omkomma, framträdde bolsjevikerna, och nu, först nu har Ryssland fått lära känna det verkliga livets fasa.

Ser bolsjevismen så ut, som kamrat Ström framställer den, det skola vi se!

Herrar domare! Ni ha icke sett berg av lik med krossade skallar och förvridna ansikten. Alla dessa ha varit de främsta ryska generaler, arméförare, akademiprofessorer, läkare, jurister o. s. v., människor som fallit offer för de bolsjevikiska kommissarierna; ni ha inte sett svältande barn i bourgeoisievåningarna; ni ha icke hört kvidandet av hungriga dibarn vid deras döda mödrars bröst! Ni ha icke sett en miljonstads befolkning gå under av svält.

Jurister, advokater, domare, allmänna åklagare, högre ämbetsmän av olika ministärer, förutvarande ministrar o. s. v., män ur vetenskapens, konstens och litteraturens värld, skriftställare, artister, professorer, läkare, olika specialister, ingenjörer, konstnärer — alla dessa sova för länge sedan den eviga sömnen och ha omkommit genom hunger eller fått en förfärlig död av pöbeln, avrättade på befallning av en folkkommissarie. Några av dem, som blivit kvar, föra en beklagansvärd tillvaro som tiggare, vilka

bedja om en bit mat hos soldater vid kommunistiska matsalar. Och endast de lyckligaste av dessa tiggare ha fått plats i sovjets tjänst som små skrivare med tillhjälp av referenser från deras förutvarande kokerskor, städerskor, betjänter, kockar, kuskar, portvakter och liknande, vilka slagit sig ned i deras förutvarande herrskaps våningar.

Det har skett en liten omändring: ingenjören har blivit arbetare, men arbetaren har icke blivit ingenjör, trots att han tagit hans plats; medicine doktorn har blivit fältskär, men fältskären har icke omvandlats till doktor, trots att han bor i doktors våning.

Nej, nej! Bort med sådana bilder! Ni ha levat tyst och lugnt i Sverige och endast då och då läst om vad som förekommit i grannlandet. Ni behövde icke bekymra er om något!

Emellertid. Hela intelligensen är dödsdömd. Bolsjevikerna ha beslutat att genom organiserad terror och uppiktade attentat, som skulle försvara deras handlingar inför mängden, göra sig av med överflödiga bourgeoisievittnen på samma gång som med de hatade officerarna.

I detta helvete fingo vi leva dag från dag utan att veta var vi skulle lägga ned vårt huvud, och förgäves sökte vi komma ur denna ohyggliga situation.

Så länge bolsjevikerna höllo på att organisera nytt gendarmeri och detektivavdelning, kunde man gömma sig hos bekanta eller släktingar, men snart kunde icke heller detta skydda för häktningar och arkebuseringar.

Mot mörka makter och ett bestämt system var det svårt att kämpa.

icke de bolsjevikiska kommissarierna äro de som injagat fruktan. De äro merendels fega och skamlösa tjuvar. Nej, icke de äro fruktansvärda. Fruktansvärd är däremot folkets låga bildningsnivå, vilken bolsjevikerna utnyttjat på ett skickligt sätt och i rätta ögonblicket.

I Petersburg lät Uritskij skjuta icke mindre än 5,000 officerare. Det kan betraktas som en följd av med eld skrivna berättelser från Parisrevolutionen, vilka stått att läsa i tidningen Flamman (Plamia) och i Folkets Tidning, »Röda Tidningen» (Krasnaja Gazeta), för att icke nämna många andra bolsjevikiska tidningar. Små kinesiska och lettiska avdelningar, bestående av 10 à 15 man med en rödgardistkommissarie i spetsen, ha inträngt i utsedda hus enligt förut upprättade listor, trängt in i bostäderna, ryckt upp ur sängarna männen och på gårdens stenbeläggning i nattens mörker dödat dem utan något förhör.

För varje huvud ha de erhållit 50 rubel!

Husförvaltarna (husen ha konfiskerats genom ett dekret från bolsjevikerna), dessa kommunistiska kommissarier, förutvarande kriminalförbrytare, ha förberett allt till dessa massavrättningar. De ha mångenstädes låtit smuggla sig in i husen om natten, och sedan ha dessa band verkställt en fullkomlig slakt. Ingen har fått nåd. Men ni skola icke tro, herrar domare, att dessa mord förekommit endast på natten, de ha även inträffat på ljusa dagen.

I ett sådant helvete lever den ryska officerskåren i Sovjet-Ryssland.

Mina herrar! Kunna ni föreställa er de fador, som upplevats i dessa hus? Tidigt på morgonen ha liken bortförts på en smutsig vagn och portvakterna tvättat bort det för oss heliga blodet för att dölja alla spår. Sedan fäder och söner dödats, ha dessa band plundrat våningarna och tagit allt, först och främst födoämnen, utan att tänka på, att där funnos kvar små barn, redan faderlösa.

»Kunna ni föreställa er . . .?»

Kunna ni föreställa er, herrar domare, dessa bilder? Föreställ eder kvarlevande mödrar och hustrur och deras faderlösa små.

Ni sköla döma oss, om det är nödvändigt, men jag ber om eder uppmärksamhet att få föra till logiskt slut mitt svar på framlagda anklagelser.

Det är nog att påpeka, att *endast i Petersburg* av 17,500 inregistrerade officerare dödades 10,500! 10,500 män i åldern från 18 till 45 år i namn av de bolsjevikiska ideal, vilka i så hög ton beprisas av kamrat Ström och hans medarbetare.

Hela världen, hela Europa har bevittnat det ryska folkets tragedi och — tegat.

Ni ha ju aldrig sett de stympade liken. Ni ha ej hört lovsångerna från mängden, som med skri av blodtörst begärt nya offer. Ni tro icke därpå. Ni ha ej heller läst de korta, förskräckliga, men kraftigt och klart skrivna små artiklarna för folket om dessa mord i *Krasnaja Gazeta*.

Ni ha icke sett, huru människor ännu levande kastats i vattnet!

Levande!

På talrika vagnar ha de tillsammans med döda förts bort och vräkt i sjön!

Om det vore möjligt att visa er bara en liten del av dessa förolyckade själar, då skulle edert Stockholm och edert Sverige icke åse allt med sådant kallt intresserat lugn.

Ni må veta, herrar domare, att några dagar vattnet vid Kronstadts kaj var färgat rött och att mängder av kråkor kretsade över staden. Slaktandet var storartat! Hundar ha blivit feta. Matroserna ha fött dem med borgarnes lik, och kråkorna ha ej orkat lyfta sig i höjden på grund av överfyllda krävor!

Trots allt detta ha alla fängelser blivit överfyllda; i en cell, avsedd för en människa, ha placerats 2 à 3 män. Alla kaserner ha varit fyllda med gisslan ur borgarklassen!

Ohyggligheter och skräckvälde över hela linjen!

I Moskva och andra städer tvingades fångarna att gräva sina egna gravar!

Och det ohyggliga och nesliga mordet på vår tsar och tsarfamiljen och skändandet av tsarens döttrar av berusade rödgardister! Avrättandet av våra storfurstar, som voro sängliggande sjuka. Och tusen och åter tusen officerare, bara därför att de voro officerare och icke hunnit dödas vid fronten!

Finnes det ord, som kunna återge våra lidanden, vår smärta och skam?

Ni äro människor, ni representera allmänhetens samvete, ni äro intelligenta och ni måste förstå oss!

Och huru många familjers lycka ha ej förstörts? Genom den hastigt framrusande revolutionsstormen ha de olika familjemedlemmarna skilts från varandra, barnen till en plats, modern till en annan och fadern till en tredje plats.

Bolsjevikerna, dessa helvetets apostlar, dessa pseudosocialister, ha gjort livet outhärdligt och utan ändamål. Efter det de övertygat sig om att borgarklassen är rädd och hjälplös, ha de skrattat och skratta fortfarande åt intelligensens ansträngningar att kasta bort bördan från ryska folkets axlar. Vi ha velat låta märka att det var för tidigt att skratta, att det ännu finnes kvar krut i krutkällarna, att det ännu finnes människor i Ryssland och att icke varje bolsjevik kan bli skickad under täckmantel av diplomatisk post med rövade förmögenheter utan att löpa någon risk, att icke vem som helst kan skaffa dem papper för propaganda och icke den förste bäste person besluta sig att bli deras agent i Europa.

Och utom oss finnas andra, kanske ännu beslutsammare medlemmar av partiet, vilka måhända en gång skola påminna dessa banditer, att vi icke alla ännu gått under och att det är för tidigt att skratta åt sorglösheten och fegheten inom intelligens- och borgarklassen.

Det är klart, att ni icke kan förstå våra känslor, när ni ställa er på statens rättmätiga ståndpunkt och enbart se på fakta, men icke på orsakerna till

dem. Dessa orsaker äro alltför djupt allvarliga att man kunde fästa sig vid de små och föga beaktansvärda omständigheterna.

Ni skola förstå, att vi icke kunna känna och tänka som svenskar, vilka äro fostrade under fullkomligt andra förhållanden och händelser.

Den svenska allmänheten skall kanske säga: »Med vilken rätt ha ni beslutat att på svenskt territorium göra upp räkningen? Våra lagar äro stränga. Hur är det möjligt?» Men dömen oss ej överilat! Tänk på: vi äro icke svenskar, vi äro rysar och komma från ett land, fyllt av ohyggligheter, blod och lidande.

Det är ett anskri från den ryska officerskåren, som systematiskt tillintetgjorts sedan två år tillbaka.

Det är en fruktansvärd protest mot massarkebuseringen i det bolsjevikiska Ryssland.

Det är skri av fasa.

Det är själens förtvivlan.

Det är ohyggliga lidanden av skam.

Det är en följd av att vi lämnats åt vårt öde.

Våra mördade bröder och tusen andra ohyggligheter ligga tungt över oss.

Känslornas orsaker.

Jag får be er om uppmärksamhet, för att till slutet få beskriva för er våra känslor.

Så snart bolsjevikerna visat sig, så har livet för-

bytts i lidande. Petersburg och andra städer ha översvämmats av kineser, vilka som en egyptisk gräshoppsvärm gått över Ryssland och vilka för en gränslöst låg betalning första tiden togo plats som kuskar, arbetare, men huvudsakligast som portvakter. Ryssland har icke känt dem. Men bolsjeviker ha genast fattat de hungriga skarornas värde och utan brådska börjat formera av dem bataljoner, som snart blevo världsberömda.

Men brödet har icke funnits ändå, köttet har kostat den tiden 15 à 20 rubel pr skålpund och svältande kineser började stjäla barnen. Man märkte hastigt att barnen försvunno, men ingen visste vart. Hos en gardesofficersfru, vars man dödats för en månad tillbaka på Uritskijs befallning, förr välbärgat folk, nu utplundrade, funnos två små flickor på resp. 2 och 4 års ålder. När modern sökte skaffa mat och höll på att sälja ägodelar (då var detta ännu tillåtet) och återvände hem, fann hon icke tvåårsflickan. Den äldre system kunde icke ge någon förklaring. Borta! Borta! Men märk väl, sedan två veckor voro fyra kineser anställda i huset som portvakter. I full förtvivlan försökte den olyckliga modern att finna flickan någonstades, men naturligtvis allt förgäves. Det är svårt att återge moderns tillstånd. Då hon fick veta dotterns öde, förlorade hon förståndet. Tre dagar senare, då hon kom in i portvaktens våning för att be kinesen om hjälp till att bära bort en såld byrå, fick hon till sin förfäran se sitt barns kläder under sängen. På hennes skrik samlade sig husets invånare och snart blev

det klart, att kineserna stekt flickan och ätit upp henne. En folksamling uppstod, men strax kommo beväpnade rödgardister och togo med sig kineserna. Deras öde? En av dem Tschu-Li (eller, som han kallades, Tschulin) visade sig efter en vecka i en kinesisk bataljonsuniform ute på gatan med kamraterna.

Från dylika element ha bolsjevikerna bildat sina arméer.*

I samma hus, där den sinnessjuka modern bott, disponerades en våning av en familj, vilkens två 12 och 14 års pojkar alldeles oväntat hemkommo från

---

* Största delen av allmänheten kommer sannolikt att möta dessa fasaväckande uppgifter med harmsen misstro. Undertecknad kan av lätt insedda skäl icke ha någon bestämd mening om deras sanningsvärde, men de äro i varje fall icke omöjliga. Hungersnöd vare sig i en belägrad stad eller bland en skeppsbruten besättning i en räddningsbåt ute på havet plägar som bekant leda till att de överlevande söka på ett hemskt sätt stilla hungerkvalen. Besinnar man vidare att det här gäller kineser av lägsta folkskikt och att detta folkslag vid sidan av hög kultur lär präglas av den fruktansvärdaste likgiltighet för kroppsligt lidande och att kinesisk straffrätt stadgar de omänksligaste och mest härresande grymheter såsom statens naturliga reaktion mot brott, då synes det icke uteslutet, att hungersnöden drivit kineserna i det svältande Petersburg till kaniibalism. Man kan snarare fråga vilka förmodade egenskaper hos dem, vilka moraliska hänsyn, vilka sidor i deras karaktär, som skulle tänkas hindra dem från att söka undkomma sitt lidande genom en utväg, vartill endast torde krävas ett tillräckligt mått av brutalitet och råhet. Världskriget är tillräckligt rikt på utslag av djurisk grymhet även hos den europeiska soldatesken, för att föräldrar skola ha anledning gå i ängest för sina barn även bland svältande kinesisk pöbel.

Utgivaren.

militärskolan, där de skulle utbildas till pager. Anledningen var att skolan måst stängas. Deras föräldrar, förmögna och ansedda människor, hade avrest till Krim, innan bolsjevikerna kommo och de voro fullkomligt lugna för barnen. Men dessa olyckliga, som icke hade medel, funno alldeles hjälplösa i den stora staden en förskräcklig hungersdöd i föräldrarnas praktfulla våning.

De barn, som omkommit i borgarefamiljer, huvudsakligast militärfamiljer, och de barn som stulits av kineserna, kunna räknas i tusental.

I epidemiens tid måste intelligensen, män och kvinnor, gräva gravar för de många tusen människor, vilka avledo i Petersburg i kolera och tyfus. De arbetade i smuts, ty det var på hösten, i vattnet utan bröd tio timmar pr dag under uppsikt av en kommissariepojke i spetsen för beväpnade kineser, varvid befallningar gävos i bolsjevikisk jargon. Så ser tvångsarbetsplikten ut för tredje och fjärde folkklassen. Och vet ni, huru många av dessa intelligenta människor som stannat kvar på kyrkogårdarna vid de uppgrävda gravarna?

Kan den svenska allmänheten fatta detta? Kan den svenska allmänheten tänka sig in i vårt hat till allt bolsjevikiskt?

Jag förbigår många hundra andra fakta av samma slag, vilka vittna om skamliga förbrytelser, som bolsjevikerna begått. Men jag är tvungen att fästa mig vid en särskilt framträdande händelse.

När bolsjevikerna utplundrat olika restauranger och kaféer, skapade av kvarblivna aristokrater, när

grevinnor och furstinnor blivit städerskor och kokerskor, och när därtill alla män från dessa kretsar, vilka icke hunnit fly, nedskötos och olyckliga människor blevo ensamma kvar i sina stora våningar utan några medel, bestämda för svältöd, då har hänt något hemskt, aristokraternas våningar ha förvandlats till bordeller, som besökts av ryska matrosar och rödgardister, vilka förfogade över stora penningssummor. De ha stått under beskydd av en grannkommisarie, som för detta erhållit i kompensation en aristokratisk dam till älskarinna! Det är mongoliska tider! De olyckliga kvinnor, som icke haft kraft att förkorta sitt liv och som förlorat man och bröder, ha blivit offer för bolsjevikernas temperament, och häråt gläder sig pöbeln och hånar de olyckliga, som icke förstodo sig på livet och de stora händelserna . . .

Genom de meddelanden, vi erhållit från våra vänner och för vilka vi fått betala fyra hundra kronor pr brev, ha vi fått veta att de där ute kvarblivas läge förvandlats till ett ständigt mörker utan slut och hopp. De ha ropat till oss: Rädda oss för allt heligt på jorden! Våra hjärtan ha bävat. Vi ha darrat av upprördhet över detta. Och åter ha vi börjat att vänta. Ack, är det möjligt att återge detta med mänskliga ord?

Och »nationaliseringen» av kvinnor!

Varje stad i Sovjetryssland bildar en stat för sig.

I Tver t. ex. har man förstått nationaliseringen på det sättet att berusade rödgardister på gatorna

gripit fruar och unga flickor och dragit dem med hem till våningarna, huvudsakligen kvinnor ur de högre klasserna. Och i Vladimir ha kamrater-kommissarier löst frågan om kvinnorna mycket enkelt. De ha gått in i husen och bestämt vilka kvinnor och vilka män skulle övernatta tillsammans. Hur många tragedier, hur många lidanden som då förekommit är lätt att förstå.

Ni, herrar domare, ni känna icke till ett sådant sakernas tillstånd, men det förekommer dock i det 20:de seklet. Och representanter för dessa skamliga människor ha bott och bo fortfarande lugnt här i Sverige.

Och nu om ett lidande i tysthet. — I Petersburg under mina sista dagar där.

Kan ni föreställa er vad det betyder att sakna möjlighet att begrava en närstående person, vilken dött av svält. Försök bara för en minut att föreställa er våningen, i vilken eder far, broder, dotter eller son avlidit. Liken ligga där en, två, tre dagar och börja gå i upplösning. Ni springer till olika bolsjevikiska ämbetsbyråer, tigger och ber att bara få rättighet att hyra en vagn (detta skulle kosta 300 rubel), men kommunisten skrattar ut er och hånar er — de tro icke på borgarklassens tårar, och slutligen, nästan ifrån edra sinnen, bär ni med hjälp av ännu levande vänner under nattens timmar på en gammal ännu icke såld matta bort det i upplös-

ningstillstånd varande liket och skyndar er att begrava det var som helst.

Om detta icke är förskräckligt, var då god säg mig vad det är?

Och betänk, det har ej existerat blott en månad. Det är sedan två år tillbaka som Ryssland suckar därunder.

Två år av ständiga ohyggligheter, lidanden, hunger, väntan på döden, rån och plundringar av kommissarierna, död åt de närmaste, arkebusering, arbetslöshet!

Samtidigt som bödlar, mördare, tjuvar och ryska folkets förrädare kunna leva på de bästa kurorter, presentera sig som överklassare, köpa våningar, underhålla några dyrbara älskarinnor, bo på de bästa hotellen, bjuda utländska kamrater på festmåltider, ha de ännu händerna fuktiga av våra bröders blod.

Varen så goda, dömen oss nu, herrar domare!

»Äro vi sådana ohyggliga människor?»

Jag slutar strax mitt svar, rättare sagt min berättelse om allt detta, som i kval vilat i mitt hjärta, men jag ber er att skänka mig ännu någon liten uppmärksamhet.

Likna vi verkligen de ohyggliga människor som polisen tror oss vara? Se på kvinnorna! Jag vill gärna medge, att polismännen försökt övertyga oss att polisen har medlidande med oss och t. o. m. beklagat, vilket förefaller att ha varit upp-

riktigt, att vi icke medarbetat med dem mot bolsjevikerna.

Kanske skulle vi sagt åt dessa herrar i Sverige: »Hör, hos er bor en bolsjevik, han har skapat sig en god ställning, men han är hemlig agent åt Vorovskij. Han samlar uppgifter om personer, som flytt från Sovjetryssland. Med tillhjälp av sin ställning här i Sverige kom Vorovskij in i olika sällskapskretsar i samhället, han kunde träffas överallt, och tack vare de genom honom insamlade uppgifterna ha dödsdomar över våra kvarblivna bröder avkunnats.»

Och tillägga: »Ni, beskyddare av lag och rätt, giv oss ett gott råd. Tvinga honom att icke göra detta vidare. På grund av hans uppgifter ha skjutits far och son Sjuravlov, far och en kvinnlig kusin Sjukovskij, bröderna Schulz, far och son Skrabin och mängder av människor ha tagits som gisslan. Vi bönfälla eder om att hjälpa oss att göra slut på ett sådant förräderi! Vi kunna icke längre hålla ut!»

Förrädaren skulle i ostört lugn fortsatt det djävulska arbetet, han skulle tillbringat tiden i angenämt damsällskap (till ryssarnas skam) på restauranger och festat upp pengar, som han erhållit för våra bröders huvuden.

Rövare komma fortfarande hit.

Ni kunna kanske tänka hur det skulle kännas, om av edra anhöriga dödats sex personer. Till vem

i Sverige kunde vi säga: »Var god och lägg märke till att tjuvar och rövare kommit, som tagit rikedomar från vårt fosterland, statens dyrbarheter och allehanda stulna ägodelar, vilka på diplomatiska kurirpass, utställda av en icke erkänd stat och på falska pass överförts till Sverige och Skandinavien. De resa med uppgift att utdela pengar till propaganda. Låt hejda dem! Tag från dem de rövade rikedomarna, som äro förvarade i hundratals kistor, och ge dem tillbaka till deras lagliga representanter, vilka ni fortfarande anse som sådana, eller också till våra allierade!» Rövarne skulle fortfarande fått komma hit, och icke blott icke mött några som helst svårigheter på vägen, utan tvärtom fått hjälp av tulltjänstemännen på grund av diverse politiska och andra kombinationer.

Men Vorovskij tillsammans med Balabanova, denna revolutionskurtisan, med aktiv hjälp från Sch—n och Z—n och andra berömda kamrater, samla dessa skatter och samtidigt skratta de ut den dumma borgareklassen, vilken med sina lagar skyddar dem.

Och tack vare dessa kurirer och dessa bortrövade pengar har av bolsjevismen blivit en vacer blombukett i hela världen, främst i Skandinavien.

»Vem skulle ha hört vår bön?»

Vem skulle ha hört vår bön, när vi sagt: »Det är en stor herre, han tillhör borgareklassen, men i verkligheten är han den skamligaste bolsjevik-kommissarie. Vi bedja eder hindra honom att sända

papper till »Norra Kommunen». På detta papper tryckas pengar, som göra vårt lands ägodelar värdelösa. Men huvudsakligen tryckes på detta papper tidningen Krasnaja Gazeta (för folket), som spelar på pöbelns låga känslor och upphetsar de obildade massorna till våldsdåd, och tidningen Plamia varav varje upplaga kostar många hundra officerars liv. Krasnaja Gazeta upphetsar öppet och målmedvetet de obildade massorna. Tidningen Plamia åter går listigare till väga. I densamma publiceras livligt skrivna skildringar från franska revolutionen, i vilka med starka färger utmålas, huru man den tiden behandlade kontrarevolutionärerna. Dessa litterära uppsatser av obekanta författare uppmana bolsjevikiska läsare att icke göra om samma fel, som gjordes av de franska kamraterna, utan utrota kommunens alla motståndare.

»Ni böra stoppa papperssändningarna. I »Norra Kommunen» finnes då snart icke ett enda pappersark. Därmed förlamas propagandan och agitationen avbrytes. Innan man anskaffat nytt papper, hinner ryska folket komma till besinning och genomskåda bolsjevikerna. Skicka därför icke!»

Men kommissarien har sina beräkningar, han skickar och skickar vidare för hundratusentals kronor. Vorovskij nekar icke att giva pengar åt energiska hjälpare, blott de ligga i . . . Tidningen och tidskriften utgivas igen, och åter rinner våra bröders blod!

Ni skulle se huru man dödar människor bredvid er och huru man krossar huvudet på edra anhöriga.

Då först skulle ni förstå vad förtvivlan är och hur stor förbrytelse det är att skicka papper till dessa banditer.

För att kunna skapa en fullständig bild, är jag tvungen att beskriva vad Goročovaja n:r 2 i Petrograd och Ljubianka i Moskva äro.

Det är nya bolsjevikiska fångelser, skapade av privata våningar genom utomordentliga undersökningskommissioner i kamp mot kontrarevolutionärer, sabbotage och spekulation. Att endast flyktigt återge vad som sker i dessa fångelser, därtill äro mina ord för bleka och mina krafter för svaga. För att kunna göra detta, måste man besitta en stor oratorisk förmåga. Det är ej nog att själv ha besökt dessa platser och genomlevat dessa nattliga faser.

Sådana hus växla utseende varje dag, varje timma. Där kommer en grupp dåligt klädda bönder, de betraktas som »jobbare» och gripas som förbrytare. För dem finnas två utvägar, arkebusering, och då blir processen kort, eller också, sedan man fräntagit dem deras varor, några slag i huvudet och sedan bort med dem! Nu komma ett par förutvarande advokater och deras klienter. De ha att vänta att bli skjutna även de som »jobbare», ty de skola ju hjälpa sina klienter i deras angelägenheter. Bolsjevikerna äro »idealister» och se på saken på sitt sätt. Det anses som öppet jobberi, alltså arkebusering. Nu komma några män klädda i gamla grå soldatkappor, man vet icke om arbetare eller soldater. I verkligheten äro de förutvarande office-

rare, som redan gjort tjänst som menige i röda armén; de anklagas för hemlig konspiration och få sin dom. De sitta bleka, deras ansiktsfärg är grågul, och de vänta ödmjukt på arkebusering.

Detta om insidan av dessa institutioner vid Goročovaja och Ljubianka. Den andra sidan se vi vid ingången. Dag och natt vänta hustrur, systrar, mödrar, fästmän och vänner. De äro rädda att ej få bevittna, när deras anhöriga skola föras till döden; de vilja än en gång se sina käras anletsdrag. De frukta att tappa spåren, och så tvingas de att i regn och snö stanna kvar.

Dessa bilder äro i stånd att förvirra den starkaste människas hjärna. Kvinnor, gamla och unga, fråga med ångest de 18 å 20-åriga kommissarierna efter sina anhöriga. Dessa kommissarier håna de olyckliga borgarekvinnorna, göra dem smutsiga förslag, som de med avsky visa tillbaka, men ändå vet man icke vad de kunna göra i sin förtvivlan . . .

Gråt och klagan höres vid ingången till dessa fängelser sedan 2 år tillbaka!

Tro de på Gud och på hans makt, sedan bolsjevikerna vid Goročovaja på ett cyniskt sätt bevisat att ingen Gud kan hjälpa, när en kommissarie icke vill?

Det stora riket, dömt av ett grymt öde, har lämnats i händerna på förryckta, och döden, den grymma döden går tillsammans med dem.

Allt, som var heligt, skapade glädje och bildade innehåll i livet, har genom bolsjevikerna nersmutsats, nedtrampats och dödats!

Redan nu i de fria nationernas liv saknas ej sådana tecken, som tvinga oss att se på framtiden med fruktan. Vid horisonten visa sig förelöpare till ett stort oväder. För den civiliserade världen hotar en hastig vändning i alla avseenden, och denna värld kan icke skydda sig mot undergång. Denna värld är nära ruin, och bolsjevismen står framför den som en drake, i väntan på det ögonblick, då den svag och utmattad faller ihop.

Ni döma oss i namnet av sådana principer, vilka bolsjevikerna själva icke erkänna och över vilka de göra sig lustiga. Men, när ni skola döma oss, för allt heligt, för kulturens och rättvisans skull, glömmen icke våra dödade bröder, våra lidanden, vår skam och våra tårar! Ryska intelligensen, isynnerhet den ryska officerskåren, gjuter sedan länge blodstårar.

Herrar domare! Jag är bara människa, men blott jag tänker på min broders krossade huvud, min onkels kvalfulla lidanden och mina halvbröders och deras faderlösa barns öde, då brinner i mitt hjärta en sådan hämndkänsla, att jag förlorar besinningen och vill ropa, slå mitt huvud, stampa med fötterna, bita . . .

Men ni kan icke förstå mig.

Jag är bara ben av ben och kött av kött av mina anor och jag kan icke tänka och handla som européer.

Ni måste ta hänsyn till mitt föregående, min härkomst, troheten mot mitt land, kampen vid fron-

ten, bolsjevikernas ohyggligheter och sorgen över älskade, mig närstående personers undergång.

Svara, den som har ett mänskligt hjärta?!

Vi ha icke kunnat finna oss i rollen av slavar, som för egna intressens skull helt lugnt vänta på att någon skall rädda deras fosterland. Vi sökte på allt sätt att komma till fronten. Vi ville skaffa oss en krigs- och sanitetsavdelning med alla nödvändiga tillbehör, ty vår slutliga önskan var att offra våra liv för vårt lands återupprättelse.

Äkta ryssar skola förstå oss, och de skola även hjälpa oss. Jag tvivlar icke härpå, liksom jag icke tvivlar på, att den del av den svenska allmänheten, vilken insett vad bolsjevismen är, skall känna ett från hjärtat kommande deltagande för mina bröder, som finnas här, och gemensamt med äkta ryssar söka mildra vårt öde!

Det är svårt att med ord uttrycka, huru utomordentligt smärtsamt och tungt det är att iakttaga att man vill se i våra gärningar något annat än att vi låtit oss ledas endast och uteslutande av känslor, för vilka vi icke behöva blygas. Jag anser som utomordentligt viktigt, att tillägga, att jag aldrig i livet haft intresse för saker eller pengar, och det första som det andra har för mig absolut ingen betydelse haft. Jag har av ägodelar alltid haft stora mängder, har givit ut penningar efter vår sedvänja och aldrig tagit emot några kvitton eller dokument.

Mina ord kunna av varje människa, som med mig haft något att göra, bekräftas.

Dömen oss, herrar domare!

Men glömmen icke de strömmar av ädelt blod, som dessa två år kostat de ryska officerarne, glömmen icke mina dödade fem bröder och min onkel, glömmen icke vad vi gått igenom i ett tungt europeiskt krig!

Jag lider utesägligt, då jag tänker på, att jag icke förmått nog klart och starkt återge för eder, mina herrar domare, de fasor i vårt liv, som skapats av bolsjevismen.

Dömen oss nu!

Vem är Hadjetlaché?

Av nedanstående handling, som från Paris tillsänts mig av hans hustru, madame A. de Hadjetlache, framgår, att han med utmärkelse deltagit i krigets första skede på den kaukasiska fronten såsom chef för en frikår. Enligt hans egna uppgifter har han sedermera i spetsen för en dödsbataljon kämpat i Galicien under åren 1916 och 17, tills kriget avstannade genom utbrottet av den ryska revolutionen.

*Avskrift av en översättning till
franska, verkställd av Notarius
Publicus i Petersburg.*

Översättning från ryska.

Avskrift.

(Ryska riksvapnet)

P. FEDOROVSKY

Notarius Publicus och notarie
vid börsen
Petrograd

Canal Catherine 15.

14:de Kavalleridivisionens av
Kaukasiska armén
HÖGKVARTER.

Militärkansliet i fält

Den 1 augusti 1915.

N:o 27415. —

INTYG

Ärftlige adelsmannen i området Kouban Magomet-Beck Islamovitch Hadjetlaché-Skhagouaché, befälhavare över en avdelning av cirkassiska frivilliga, ansluten till 14:de kavalleridivisionen av aktiva kaukasiska armén, har belönats för sina utmärkta tjänster i strider mot fienden med S:t Georgesordens 4:de klass, med anledning av att han, som befann sig vid kaukasiska fronten från den 26 november 1914 till den 30 januari 1915 och från den 29 april till den 15 juni, i spetsen för den avdelning, som stod under hans befäl, den 9 och 10 juni, stormade, i det att han ryckte de frivilliga med sig genom sin tapperhet utan like*, de fientliga ställningarna på södra stranden av sjön Vane, varifrån turkarna hotade regementet Tenguine med en mördande flankeld.

Sedan han forcerat skyttegravarna nedgjorde han fienden medelst sabelhugg och upprev på detta sätt två kompanier från Nisame (Infanteri), bemäktigade sig trossen, tre kulsprutor och tillfångatog trehundra soldater jämte 5 officerare.

* »par sa bravoure sans pareil». . .

Fullföljande anfallet, kastade han sig med sin avdelning mot de följande två fiendliga linjerna och höll, utan att akta på sina sår, de erövrade ställningarna ända till fiendens allmänna återtåg.

Sårad en andra gång i högra knäet, blev avdelningschefen Magomet-Beck Islamovitch Hadjetlaché-Skhagousché befriad från befälet och beviljad avsked för att sköta sin hälsa — med rätt att uppehålla sig i alla städer och platser i Ryska Kejsardömet samt i de allierades länder.

Detta göres veterligt av Chefen för Militärkansliet i fält i 14:de Kavalleridivisionens Högkvarter.

Regementsöverste vid Högkvarteret.

(Underskrift.)

Rätt avskrivet:

Förste Fältadjutant

Andre Kapten vid Kavalleriet,

(Underskrift.)

Undertecknad, Paul Fedorovsky, Notarius Publicus och Börsnotarie i Petrograd, intygar att förestående är en trogen översättning från det här vidfogade ryska originalet.

Diarienummer 4182. Petrograd den 11 september 1915.

(Stämpel)

In fidem

P. Fedorovsky

P. Fedorovsky

Notarius Publicus

Arl. Pneli.

Petrograd.

Från överste Hadjetlachés hustru har jag, förutom andra skrivelser, mottagit å omslaget återgivna brevkort med bilden av makarnas fem barn. Enligt uppgift från annan person har äldste sonen, 17 år, trots sin ungdom deltagit i striderna på den franska fronten som flygare samt belönats med tapperhetsmedalj. För övrigt skall, enligt samma källa, madame de Hadjetlaché ha tilldelats franska statens hederstecken för den vård och uppfostran hon givit

sina barn. De små medaljerna, som barnen bära, torde förklaras därav.

På baksidan av vykortet läsas dessa rörande ord:

Mon Cher Maître!

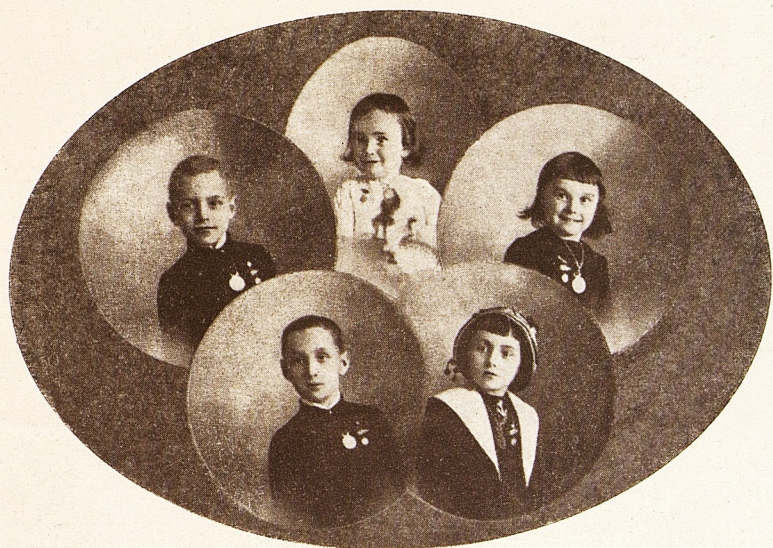
Ces cinq enfants vous implorent et vous demandent de sauver leur père.

A. de Hadjetlaché.

26 IX 1919.

Genom brev från advokaten vid domstolen i Paris, maître T—i, erfar jag, att madame de Hadjetlaché genom eget arbete försörjer sig och sina barn samt att makarna de Hadjetlaché äro av honom kända för redbarhet.

Utgivaren.

Pris 2 kr.

TRYCKT HOS
P. PALMQUISTS
AKTIEBOLAG
STOCKHOLM
1 9 1 9

www.books2ebooks.eu